

KẾ HOẠCH THIÊN KHÔNG

**Kế tiếp đường hành, trong quỹ đạo
Lập ra phương hướng, tiến triển trình
Không gian bất biến, không vời đổi
Vật đổi sao vời, vẫn tự nhiên**

Kế hoạch Thiên không là một chương trình sắp xếp của Thượng Đế trong tương lai. Người làm ra kế hoạch phải thấy rõ, sự hình thành và kết quả của một sự việc mình làm, sẽ tiến hành chung trong trật tự của càn khôn và vũ trụ. Muốn thấy được sự kết quả thật tốt của kế hoạch Thiên không định ra. Mình phải học kế hoạch của Ông Trời.

Kế hoạch của Ông Trời ra sao! Trước khi đi vào kế hoạch của Ông Trời, kế hoạch của Thiên Không.

Mình hãy kiểm điểm, kế hoạch của hiện tại, kế hoạch của trần gian. Từ đây, thì mình phân định rõ ràng thế nào là kế hoạch của nhơn gian, thế nào là kế hoạch của thiên đàng. Để nói chuyện kế hoạch của Ông Trời, mà không biết kế hoạch của thế gian, thì họ cho rằng mình không hiểu chuyện. Nay nói cả hai chuyện, để cho mình thấy cái bức màn Thiên Đạo.

- Bức màn Thiên Đạo là màn của Vô Vi.
- Ai tranh tài, ai tranh lợi thì tranh.
- Màn tuyệt diệu của Vô Vi thì tranh tâm.

Thắng được tâm, là thắng được mãnh hổ, thắng được tâm là thắng cả Ta Bà. Thế nên muốn thắng cõi Ta Bà là Vô Vi phải thắng cái tâm dục vọng.

Tâm dục vọng tiêu tan, thì cái bức màn tuyệt kỹ mới lộ ra. Lộ ra, thì mới thấy được chân tâm. Đạt được chân tâm, thì thấy ở đâu cũng là ánh sáng và ở đâu là bóng tối. Thì mới biết kế hoạch của Thiên nhơn.

**Thiên nhơn cảm thức chan hoà
Tình trong bốn bể, một nhà quý thương
Chung nhau trên vạn bước đường
Cùng chung nhơn loại, hợp hoà tình thương**

Thiên nhơn là sao?

Thiên nhơn là người thoát trần, thoát ra cõi cảnh Ta Bà mới gọi là Thiên nhơn. Từ đó mới biết đâu là thiên đạo, đâu là nhơn đạo, rồi mới hiểu ra kế hoạch của Thiên Gia.

- Kế hoạch của Thiên Gia, là lập lại sự trật tự chung cho Gia Đạo mình.

Vì Gia Đạo nhơn loại hiện giờ đang ở trong tình trạng suy đồi. Khiến xã hội náo loạn, đất nước điêu linh, nhân dân, tan nát cả toàn cầu. Mà hiện giờ Gia Đạo người dân nào, cũng mong muốn có hoà bình ấm no.

- Muốn có hoà bình ấm no thì phải làm một cuộc cách mạng về tâm linh cho bốn mạng mình.

Mình không thể nói bằng miệng lưỡi đầu môi. Từ xưa cho tới giờ nghe thiên hạ nói hoà bình, hoà bình, mà chiến tranh còn mạnh thêm. Khó mà lập hoà bình cho thế giới.

Ngồi vào bàn hội nghị thượng đỉnh, ông nào cũng cho rằng mình tài ba. Thì làm sao có hoà bình.

**Hoà bình thực sự đổi trao
Giao duyên tâm thức, tự mình tiến vô
Tiến vô trong cõi thanh đài
Quy y Phật Pháp, chính mình phải tu**

Muốn có hoà bình cho bản thân mình, thì phải làm một cuộc cách mạng về tâm linh.

**Tại sao, phải cách mạng tâm linh?
Ông Phật ổng làm, tại sao mình không làm!**

- Chữ Cách có nghĩa là **cách thức, nguyên tắc** của mỗi lãnh vực từ trong cơ tạng và khối óc, cho đến bên ngoài thân thể của chính mình đâu đó có trật tự và ngăn nắp.
- Còn chữ Mạng có nghĩa là mình có trách nhiệm chính với **bốn mạng mình**, trách nhiệm với gia đình mình, trách nhiệm với xã hội mình và trách nhiệm với đất nước mình.

Lấy cái gì để làm bằng chứng, mình có trách nhiệm với chính mình?

Vì từ xưa cho tới giờ người ta chỉ hứa sáo với bản thân mình mà thôi. Chứ thực tế mình không làm. Hôm nay dùng Phật Pháp chứng minh cái trách nhiệm lời nói của bản thân mình hứa với chính mình.

Khi mà mình chịu tu thân, thì mình mới giác ngộ, **mình bỏ lối thân thể quý giá mình**, Trời ban **cho một kho tàng vô tận**. Từ khi giác ngộ bản thân đê hèn, bần tiện, bần xỉn, tham lam. Mình mới chịu trách nhiệm và **hiếu bốn mạng mình**.

- Mình không chịu tu thân, thì mình không bao giờ hiểu hai chữ cách mạng tâm linh, cách mạng bản thân bần xỉn, yếu hèn, van xin và lường gạt.

Mình tu thân, bản thân mình cải sửa từ một người tham lam giận hờn hết tham lam giận hờn. Từ một người ích kỷ, trở thành một người từ bi, từ một người xấu xa lường gạt, trở thành một kẻ hiền lương đức hạnh.v.v.

Có thực hành tu thân thì mới hiểu hai chữ Cách Mạng tâm linh, **cách mạng bốn mạng** mình **sống lâu**. Còn không có tu thân thì chỉ dùng danh từ xảo trá, mà lường gạt nhau.

Mình không cải sửa lấy mình được từ những hành động gian tham, dâm dục, thì hỏi sao mà hiểu hai chữ Cách Mạng và bốn mạng mình. Ở đây con nói hai chữ; bốn mạng, cho Cô Bác thấy rõ hơn.

- **Bổn mạng mình, dài hay ngắn do mình tu luyện.** Trời ban cho thân thể, nhưng bổn mạng lâu dài, trường thọ, mình phải tu luyện. Tu bằng điển quang, không trì trệ.
- Bản thân mình, không thích tu sửa, nghe nói tu là kỳ thị và thành kiến. Nên chiến tranh dài dài, tử trong đạo và gia đình và thế giới, từ thế hệ này, tới thế hệ khác, mấy ngàn năm.
- Cách mạng tâm linh có nghĩa là tu, cải sửa, bản thân, để tiến tới hoà bình cho bản thể của mình và cho dân tộc trong một nước. Chuyện lớn chứ không phải nhỏ. Tu cái này sống thọ trăm tuổi và hơn.

**Người mình học pháp tu thân
Cửa nhà thay đổi, gia đình ấm no
Chung lo hạnh phúc cho mình
Nước nào cũng đẹp, nhà nào cũng vui**

Vui và đẹp là vì; sống thọ, ít bệnh hoạn, mới hưởng được lộc Trời và hạnh phúc.

Bản thân mình có cải cách, thì nội tâm mình mới bừng sáng. Thử hỏi bản thân mình không chịu cải sửa, thì hỏi sao nội tâm mình sáng suốt.

- Cái sáng suốt là cái sáng từ bên trong khối óc có hào quang phát ra bên ngoài.

Chứ không phải làm bề ngoài sạch sẽ, áo mũ, cân đai, quần bánh bao là tưởng tôi sáng suốt. Cái sáng này, là để loè người bên ngoài, chứ bên trong tối thui, bệnh hoạn.

Mình hỏi họ, cái áo họ đang mặc, ai làm, ai cho thì họ không biết trả lời, cái áo này từ đâu ra.

- Từ xưa cho tới giờ, mình làm cách mạng, mà bản thân không làm cách mạng cho bản thể mình, thì vẫn còn tham lam.
- Tu cũng vậy, không dùng điển giải, thì cũng vẫn còn tham lam và ghanh ghét.

Tham lam rồi thì không có mong làm cái gì mà tốt đẹp cho chung, chỉ nghĩ chuyện cá nhân, chuyện đất nước riêng của mình. Người đời, họ đui sao, mà họ không thấy cái tham lam của mình làm.

Tại sao, muốn đi tới hoà bình thì phải làm cách mạng tâm linh?

Bởi vì, tâm linh thì chỉ có Phật Pháp giải toả nổi. Chứ ngoài đời, giải toả không nổi. Tại Sao?

Ngoài đời mình đã thấy, biết bao nhiêu đời, bao nhiêu thế hệ, biết bao nhiêu anh hùng đã làm, mà có ăn nhằm cái gì đâu. Tham lam vẫn còn tham lam. Thù hận vẫn còn thù hận, kể cả người tu. Tu không đúng, nói xấu, nói xuyên tạc.

Người mình vá víu, mượn danh từ này, rồi mượn danh từ kia, thay thế.

Chính cái bản thân mình to lớn, mình không bỏ được chữ Tham Lam thì đừng nói cái gì thêm hai chữ Cải Cách hoặc Cách Mạng làm gì cho vô ích.

Vì lý do đó, mà thế giới, họ cứ đi làm Cách Mạng hoài. Vì quá xảo trá, vì quá tham lam, mà đi nói chuyện hoà bình, nói chuyện cải cách. Thế nên muốn đi tới hoà bình thì phải cách mạng tâm linh, cách mạng bản thể.

- Mấy ông lớn, mình thử học thiền điển quang trường sinh học, thì sẽ hiểu: Pháp này giúp cho mình hiểu và giác ngộ. Đạt tới VÔ BIÊN của Phật pháp.
- Trước tiên mình giác ngộ, rồi sau đó có hào quang, ánh sáng mới hiểu cái Vô Biên.

Ông Phật làm cách mạng bản thân, tại sao mình không làm? Tu Vô Vi điển quang trường sinh học, không tốn tiền, mà chỉ tốn công.

Mình không tự làm cách mạng lấy bản thể mình, thì lấy ai làm dùm cho mình.

Không lẽ, kêu Trời Phật làm dùm! Trời Phật chỉ đường, vẽ lối cho mình noi theo. Trời Phật, làm như vậy là hết cỡ rồi.

- **Tại sao, tự mình phải làm?**
- Bởi vì, chính mình làm, mình mới thông minh đi về Trời. Người ta đưa cho cây gậy, mình thử dùng gậy chống đi. Khi mà chịu dùng gậy rồi thì sẽ vượt qua cả biển cả và tới Tây Phương.

Trời Phật không có nói láo. Chỉ có chúng sanh nói láo lường gạt và lợi dụng.

Cách Mạng tâm linh có nghĩa là cải sửa cái sai, cái quấy, cái tham, cái ác, cái ích kỷ, v.v. Bằng một phương pháp của **Phật gọi là Pháp tu thân đời nay, phải dùng điển quang** mới tẩy sạch được cái tiền kiếp của mình.

- Tiền kiếp của mình ghê lắm mấy ngàn năm tội lỗi.
- Ráng tu để về quê hương, nguồn cội trên Thiên Đàng.

Mình không tu, không học, thì chính ai tu dùm mình.

Phật nào, cũng tự tu. Và Kỹ Sư, Bác Sĩ nào cũng tự học.

Chính mình cũng là Phật! Mà Phật, ham chơi và làm biếng.

- Mình hiểu chữ tu, thì tu rất dễ.
- Gặp người tu thành, họ biết đường giúp cho mình tu, mau giác ngộ.
- Người tu không thành, đi chỉ đạo là hại đạo, hại thân và tổn thì giờ vô ích.

- Mình phải biết thời gian quý hơn vàng.
- Mình nên tận dụng thời gian để tu. Dành chút thì giờ để tu.
- Sau này mình sẽ bệnh bất ngờ và sẽ chết.

**Tu thân cải sửa tâm hồn
Không si không hận, mặt mài khô ngô
Thông minh sáng suốt lạ thường
Tại mình không học, thân mình u mê**

Nếu mà mình không tu thân, thì mình làm cái gì đây.
Cái gì mình cũng đã làm và đã thử hết. Những cái mình đã làm, đã thử, như hiện tại.

Rốt cuộc, mình có được cái gì đâu ngoài cái bệnh nan y.

Cứ khổ, khổ hoài, chiến tranh nội tâm, dài dài, mà không biết tại sao!

Tại vì mình còn ích kỷ, trong cái giận hờn eo hẹp cố chấp của người đời đó là tánh tham sân si.

- Nếu mình không có tham lam, thì có đâu, mình giành giật.
- Nếu mình không có si mê, thì lấy đâu mình còng lưng vất vả, mà vẫn phải bị nhục.
- Nếu mình không có cao vọng, thì lấy đâu mình cú lòn, hèn hạ.
- Nếu mình không có tính toán, thì lấy đâu mình bần tiện.

**Người mà tính quá lại điên
Sanh ra bệnh hoạn, bất bình nội tâm
Nội tâm có đủ thứ hình
Sao mà không loạn, không điên thần hồn**

Thế nên, muốn trút bỏ cái tâm động loạn, là chỉ có nước lo tu thân.

Thân mình thì mình phải lo, chứ chờ ai lo. Mình biết ăn, mình biết mặc, mình biết tắm, mình biết đẹp, mình biết xấu.

Mà cái xấu này, nó không dứt được là tại mình không chịu dứt, không chịu tu. Không chịu dứt những tánh hư tật xấu là đê hèn tị mọn bủn xỉn, thì ráng chịu, chứ không có cầu xin.

Cầu xin là yếu hèn, mình thấy rồi, cầu xin nó đâu có đem lại cái kết quả gì tốt đẹp đâu. Nếu cầu xin được, thì cứ cầu, cho người ta chứng cái tâm lụn bại, van xin và bĩ ổi của mình.

Còn gian tham, giận hờn thì đừng nói làm kế hoạch gì vững chắc.

- Kế hoạch đời thì chẳng có gì là vĩnh cửu.

Bằng chứng là mình thấy hết kế hoạch của triều đại này, rồi tới kế hoạch của triều đại kia, triều đại nào cũng tiêu hết. Còn kế hoạch của tổng thống này hay lắm, kế hoạch tổng thống kia hay lắm, rốt cuộc không có kế hoạch nào hay cả. Cái gì cũng tiêu hết, cũng tạm thời thôi.

**Cái gì cũng biến, cũng tan
Không tin thì nghĩ, cái gì còn đâu?
Mai đây bệnh hoạn liền sì
Thân không còn nữa, lấy gì nghĩ suy**

Kế hoạch của thế gian là kế hoạch giả.

Người nào mà còn có ý nghĩ hai chữ kế hoạch là người đó còn âm mưu.

Nên ở thế gian họ cứ làm kế hoạch hoài mà không xong, hay bắt quá là 5 năm, 10 năm, 20 năm, rồi nữa chừng bệnh chết. Lúc đó, hỏi ổng còn kế hoạch nào cao siêu nữa không, thì ổng trả lời chỉ thều thào qua hơi thở không xong.

Rồi người đời, mới có câu khuyên **"Muôn sự tại nhơn, mà thành sự tại thiên"**.

Thế nên, những cái gì gọi là kế hoạch của nhơn gian đều do Trời quyết định.

Người thế gian, còn kế hoạch là còn đen tối, nên thế gian có kế hoạch mà vẫn còn rối ren. Bởi vì mình nghĩ không xong, nên mới có kế hoạch, đó là kế hoạch của trần gian.

- Còn kế hoạch của ông Trời, kế hoạch của Thiên Không: **Không kế, nhưng mà kế!**

Cái kế hoạch này nó mới siêu, nó mới hoàn toàn vĩnh cửu.

Người ở trên Thiên Cung họ không có kế hoạch cái gì hết.

Tại sao, họ không có?

Tại vì họ nghĩ xong rồi, thì lấy đâu, mà âm mưu, và họ chỉ có làm thôi thì sẽ thành.

Thế nên có một ít người làm việc không tính toán, mà họ không hay, họ đã vô tình làm kế hoạch của Thiên Không, nên họ thành công. Làm không âm mưu, một công việc hữu ích chung cho nhân loại.

Cũng như những người chế biến và phát minh. Khi mà họ chế biến hoặc phát minh cái gì, là họ chỉ nghĩ cho cộng đồng đại chúng. Chứ riêng họ, thì họ không có nghĩ gì về quyền lợi cá nhân, nên sự việc của họ thành công trong tự nhiên và hồn nhiên. Họ vô tình nhận được kế hoạch Thiên Không ban cho.

Hiện tại họ không học tâm linh, nhưng tiền kiếp đã có tâm linh cao. Nên Thiên Không, Thượng Đế phú cho họ có cái thông minh. Thông minh là do tiền kiếp, họ có tu học nhiều.

Còn những người đời cố tình, làm kế hoạch để âm mưu cho sự tính toán về cá nhân. Thì tương lai sẽ bị loại trừ ngay. **"Phàm tâm không qua được lưới Trời"**.

- Tương lai tốt đẹp thì ở Thiên Đình sẵn có, nếu mình tu thật tình.
- Anh sẽ hội ngộ được Bề Trên.

Sự thành công trong những kế hoạch tự nhiên và hồn nhiên trên, là một trong những thí dụ điển hình của kế hoạch Thiên Không. Thế nên học Vô Vi học Phật Pháp thì hiểu được kế hoạch của trần gian giả. Có rồi cũng biến. Ông gì cũng mất hết trơn, tham lam một khối.

THIÊN KHÔNG DIỆU PHÁP

Thiên không chỉ dẫn rõ ràng
Thuận Trời hưởng thượng, tiến hoài không thôi
Trong không mà có hẳn hoi
Thiên thời Địa lợi, Nhân hoà vẫn yên

Địa linh cấu trúc siêu hình
Trong không chuyển biến, tùy thời dựng nên
Dựng nên hữu cảnh hữu duyên
Địa hình giao cảm, thức hoà âm dương

Nhơn hoà tiến hoá đạt thanh
Chung nhau phát triển, từ bi thực hành
Thực hành nguyên lý tự tu
Khai minh tâm giác, khai đường tâm linh

Tự mình thức cảm lý chân
Con đường tu đạo, sống đời an khang
An vui trên khắp nẻo đường
Từ bi học hỏi, đạo tràng thẳng hoa

Kính bái
Con
Lê Thành Lợi